C8801

ORIGINEA FAMILIARA A PARINTILOR

Părintele nostru, Ioan A. Lapedatu, era de origine din Glimboaca, o comună mică din judeţul Sibiului. Este aşezată pe ţărmul drept al Oltului, în partea cea mai de răsărit a judeţului. Se mărgineşte la răsărit cu comuna Colun jud. Făgăraş. In faţă, peste Olt, are Porumbacul şi Avrigul cu frumosul lanţ de munţi al Carpaţilor şi cu măreţul pisc al Negoiului.

Cel mai îndepărtat străbun de care ştim, dar numai din tradiţie familiară, ar fi Onea Lăpădat, care a trăit pela mijlocul secolului al XVIII-lea. Se pare a fi fost un fruntaş, în comună, un om vrednic, care a purtat vreme îndelungată slujba de jude-primar al satului. Unchiul Ion şi Bădicul Ciocănel îmi spuneau, că-şi avea casa şi curtea la "Grădina din sus", pe atunci cu Nr. 29 sau 30, grădină rămasă până azi în proprietatea familiei.

Despre urmaşii lui Onea Lăpădat, se găsesc date sigure şi exacte în matricolele Bisericii Ortodoxe din comună.

Coborator direct a lui Onea Lăpădat, coborâtor dela care ne tragem noi, a fost Toma Lăpădat, 1751-1813. Se spune că a fost căsătorit cu Paraschiva lui Onea Sanda, fost şi el jude-primar în sat. Am nuntul acesta mi l'au spus tot Unchiul Ion şi Bădicul Ciocănel. Că ne-au spus Sanda sau Safta, nu mai ştiu. Dacă va fi fost Safta şi nu Sanda, cum am scris mai sus, atunci grădina cu acest nume /Grădina Safta/, pe care o aveau şi o au încă ai noştri în comună, pe Uliţa dela Poarta satului către Colun, ar putea proveni dela acest strămoş, în linie maternă. De altfel întreaga înfăţişare a acestei grădini, având fântână pietruită cu ciutură şi poartă mare de intrat cu carul şi spre uliţă, arată că odecând a fost casă şi curte. Imi amintesc că şi bunicul nostru îmi confirma această presupunere a mea.

Toma Lăpădat a avut 3 feciori şi o fată. Feciorii au fost: Ioan, 1783-1867, fost preot în Măgărei /o numire diformată din nemţescul Magarei/, comună numită azi „paremi-se, Dealul-Frumos, Toma, 1795-1861 şi Toader 1804-1880. Fata Ana, 1812-1880, a fost măritată cu Alexe Ciocănel, 1814-1878. Bădicul Ciocănel îmi spunea că tatăl lui Alexe Ciocănel, ar fi fost preot în Vaidacut, undeva pe câmpie. De sigur, preot unit. Familia Ciocănel era unită. Au revenit la ortodoxie numai când Bădicul Ciocănel şi-a măritat fata, pe Paraschiva, cu Emilian Crăciun, preot ortodox în Sebeşul de jos. Ana şi Alexe Ciocănel au avut un singur fecior, pe Ion Ciocănel, 1852-1925. Noi îi spuneam Bădicul Ciocănel. Este cel de care se face amintire mai sus.

Intre cei 3 feciori, coborâtori direct pentru noi, a fost Toma Lăpădat, căsătorit cu Paraschiva Radovici, 1796-1885. Toma acesta, pe care l'am putea numi al II-lea, s'a mutat din curtea şi casa părintească în una a soţiei sale, casa de azi a Lăpădaţilor. Toma al II-lea a murit înecat în Olt. Pe o vreme rea (era prin Februarie) când Oltul era umflat, furios şi pornit spre desghet, a luat cu fiul său, o luntre să treacă la Porumbac. Valurile furioase şi sloiurile de ghiaţă au răsturnat luntrea. Toma Lăpădat, neştiind să înoate, s'a înecat; fiul său, bunicul nostru s'a salvat înot.

Toma Lăpădat al II-lea a avut un singur fecior, pe Alexe Lăpădat, 1818-1900, care a fost căsătorit cu Ana Panga, 1822-1907 din Colun. Ei erau bunicii nostri. I-am cunoscut foarte bine pe amândoi. Bunicul sau "Moşul", cum îi spuneam după obiceiul locului, era un om aspru şi iute la mânie. De statură înalt, uscăţiv şi cam adus de spate. In tinereţe fusese cântăreţ vestit. Imi spunea părintele Crăciun, preotul satului, că la praznice mari, îl chema să ţină strana. Cea mai frumoasă cântare, cu care delecta biserica era "Ingerul a strigat". Nimenea - spunea preotul - nu cânta aşa frumos şi dulce ca el. Bisericos însă nu prea era.

./.

Nu ştiu dacă l'am văzut de 2-3 ori în copilăria noastră la biserică. Toată viaţa lui a suferit de hernie(vătămătură sau durpătură,cum se spunea pe acolo). Stia scrie şi ceti cu cirilice. Numele şi-l scria şi cu caractere latine. A fost multă vreme,vreo 20-30 de ani,jude-primar în sat. Incasa dările (impozitele) pe răboj. Îmi aduc aminte,cum lua răboajele inşirate pe o sfoară,le punea pe umăr şi pleca în sat după dări.

Ca să nu fie silit a scrie prin alţii fiului său mai mare,care era la învăţătură,i-a cerut să înve-e şi el scrierea cu cirilice. Era aspru şi neîndurător,chiar şi cu acest fiu al său,care urma şcolile la Sibiu şi care era un elev foarte bun. Avea în clasă un singur rival.Pe bunul său prieten Nicolae Cocoradă din Merghindeal. Intr'o vară când fiul său nu reuşise primul în clasă,ci numai al 2-lea(intâiul fiind în acel an Cocoradă),l'a pedepsit,nepunându-l la masă cu familia,şi lăsându-l să mănânce singur la vatră. "Moşul" îmi spunea odată,că dacă fiul său ajunsese să fie student eminent, acesta e meritul lui,al bunicului,care,aflând la început,că fiul său nu prea urmează regulat la şcoală,s'a dus la Sibiu şi - spunea,el - "i-am tras o sfântă de bătae,soră cu moartea". De atunci s'a îndreptat.

Bunicul credea în asemenea corecţiuni corporale. Când mă adusese şi pe mine la şcoală la Braşov,şi fratele meu se reîntorsese la Iaşi,fiindu-mi urât de tot ce găseam la noua şcoală,am cam început şi eu a o înconjura şi a o neglija. Vărul meu Alexe (fiul unchiului Ion), pe care deasemea îl aduseseră la şcoală la Braşov,a scris la Glimboaca,că eu nu mă port bine cu şcoala. Bunicul a venit imediat la Braşov,la gazda unde steteam împreună cu o mulţime de băeţti din părţile Făgăraşului şi Sibiului. Când m'am dus seara acasă,l'am găsit stând pe un scaun în bucătărie la gazda noastră, o calfă de neguţător,Ion Avrigeanu. M'a luat la întrebări.Nu prea răspundam ce probabil aştepta el. La un moment dat m' înşfăcat de guler şi m'a repezit pe uşe afară în curte. Eu am căzut pe pardoseala de piatră. S'a pus atunci cu o furie sălbatică să mă învăţă cu un băţ gros de alun. Nu se uita unde loveşte.Mă umplusem de sânge. Urlam de se adunaseră toţi vecinii. Abia l'au putut potoli. Aşezându-se din nou pe scaunul din bucătărie,spunea:" aşa l'am învăţat şi pe tatăl său omenie, gândesc că de acum înainte îşi va băga şi el minţile în cap." Ceilalţi copii îngheţaseră de spaimă. Bătrânul s'a culcat în cameră cu vărul Alexe,unde aveam şi eu pat. Mie mi-a fost frică să mă culc cu ei într'o cameră. M'a luat un băiat mai mare şi m'a culcat în patul lui. Imi amintesc,că m'am culcat îmbrăcat şi toată noaptea am tremurat de groază. A doua zi de dimineaţă, a venit la Braşov şi bunica dela Săcele (mama mamei mele),căreia gazda şi ceilalţi copii i-au istorisit cele întâmplate. Deşi şi ea era o natură aspră,totuşi cele aflate se vede că au impreionat-o. Am prins câte ceva din discuţiile ei cu bunicul,căruia îi reproşa brutalitatea cu care m'a bătut. Imi amintesc că bunicul spunea numai atât:" nu face nimic,mă va ţine minte toată viaţa".L'am şi ţinut,nu numai eu,dar de sigur şi toţi câţi au asistat la această drastică corecţiune corporală. B

Bunica noastră dela Glimboaca sau "mama" cum îi spuneam după obiceiul de acolo,era din contra o femeie care excela prin bunătate şi blândeţe,două însuşiri cari i se imprimaseră adânc in fizionomie. Deşi ajunsă la adânci bătrâneţe,puteai vedea,că a fost o femeie frumoasă. Ochii ei albastri,buni şi blânzi,luceau ca două lumânări. Copii ei o cinsteau şi o iubeau mai mult ca pe tatăl lor.Dar şi "Moşul" oricât de brutal era cu alţii,nu îndrăsnea să fie dur cu ea.

./.

Au avut 3 feciori: Onea 1844-878, Ion,1846-1938 şi Nicolae 1848-1929. Onea,care mai târziu,la şcoală,şi-a schimbat numele in Ion,a fost părintele nostru. Ceilalţi fraţi au rămas la plugărie in sat. Ion sau "Unchiul Ion",cum îi spuneam noi, era un bărbat voinic şi frumos. Blond şi cu ochi albstri,caracteristici şi la ceilalţi fraţi. Unchiul Ion avea o inimă bună şi era o fire duioasă. Noi,cei doi orfani,ne- ataşaserăm mult de el. Nicolae,bietul,avea o infirmitate in urma căreia umbla legănat din şale şi cam împiedecat. A rămas mai nedesvoltat. Mai mic de statură pe lângă fraţii lui,amândoi ca doi atleţi. Nicolae nu s'a căsătorit. N'a avut urmaşi.Maică-sa din cauza infirmităţii lui,era foarte bună cu el.

Unchiul Ion a fost insurat de 2 ori.In prima căsătorie a ţinut pe Paraschiva Ion Crăciun,1862-1872,cu care a avut-o pe Măriuţa,născută la 1871 şi măritată întâi cu Alexandru Oproiu,de care despărţindu-se,a luat pe Ion Alexe Ciocan,fost crâşmar şi flegşer in sat.In a doua căsătorie a luat pe Paraschiva Gheorghe Crăciun, 1854-1925 (sora preotului Crăciun),cu care a avut mai mulţi copii. Intre aceştia cei cari au ajuns să intemieze familie au fost Rafila, 1874-1915,măritată cu Ion Vlad din Unghet; Alexe,născut in 1878,azi trecut deci de 70 de ani,şi Ana (Nuţa),născută la 1881,azi deci de 68 ani,măritată cu Ion Suma. Vărul Alexe a fost şi el căsătorit de 2 ori.Copii care îi creşte azi(Alexe şi Ion) sunt din a doua căsătorie,cu Sinefta Hocioagă din Porumbac.

Mai ţin să amintesc că casa de piatră cu etaj de pe curtea Lăpădaţilor a fost construită cu un an doi inainte de revoluţia din 1848 prin ingrijirea bunicului nostru,Alexe Lăpădat.

Părintele nostru,Ioan A.Lapedatu,s'a născut la 6 Iulie 1844 in Colun,în casa părinţilor mamei sale. Copilăria şi-a petrecut-o in Glimboaca. Informaţii mai amănunţite despre viaţa şi activitatea lui se găsesc cu prisosinţă în Volumul Omagial ce s'a dedicat când noi,urmaşii lui,am împlinit vârsta de 60 ani,precum şi in conferinţele şi biografiile scrise de Andrei Bârseanu,Ioan Lupaş şi Ioan Matei. In fine in diferite articole din gazete şi reviste.

In toamna anului 1871 a fost numit profesor de limbile clasice la Gimnaziul Mare (liceul) Public Român Ortodox din Braşov. Ca tânăr profesor a fost destinat,cum era obiceiul pe atunci, să ţină el Cuvântul festiv la sărbătoare Sfintei Sofii,patroana şcolei,sărbătoare care cade pela inceputul lui Septembrie.Toată lumea aştepta cu nerăbdare să vadă cum se va prezenta noul profesor, venit xu studii din Franţa şi Belgia. Imi spunea Andrei Bârseanu, care era elev pe atunci la gimnaziu,că cuvântarea rostită cu elan şi eleganţă a făcut o profundă impresie,atât asupra elevilor,cât şi asupra profesorilor şi publicului aflător în sala festivă a şcolii. Când tânărul,profesor a coborât dela tribună,protopopul Braşobului Barac i-a eşit înainte,l-a îmbrăţişat,l-a sărutat şi i-a spus: "Nu de geaba ai invăţat la şcolile cele mari dela Paris."

Curând după aşezarea lui in acest oraş s'a căsătorit cu Victoria Verzea,fiica preotului Eremia Verzea din Satulungul Săcelelor. In Martie 1875 tînăra lui soţie a murit de tuberculoză. In acelaş an,în Noembrie 1875,s'a căsătorit a doua oară, cu Amalia Circa,mama noastră.

In legătură cu cele cuprinse in această notă mai ţin să insemnez aici,că şi noi ca copii am cunoscut-o pe Paraschiva Radovici,fosta soţie a lui Toma Lăpădat al II-lea,şi mama bunicului nostru. Ne aducem aminte că era foarte bătrână şi locuia la bunicul nostru,care însă,potrivit firii lui,era foarte asupru şi brutal cu ea. O certa foarte des şi câte ordată o lovea. Ne amintim că biata bătrână,după astfel de incidente,se ducea plângând prin sat,văitându-se că a fost bătută de fiul ei.

Mai amintesc aici,că ce priveşte prima căsătorie a părintelui nostru,Moşul din Glimboaca imi spunea că a fost împotrivă. Când a primit scriscarea fiului său prin care cerea binecuvântarea la căsătorie,s'a dus la Braşov şi ia spus,că dacă vrea să se insoare

./.

poate lua pe una dintre fetele Consilierului Iacob Bologa dela Sibiu, sau vre-o fată din familia Cloaje din Boița, familie vestită ca foarte avută. Când insă fiu său i-a comunicat că mai bine se omoară decât să ia pe mireasa lui dela Săcele, bătrânul nu s'a impresionat, s'a ridicat de pe scaun și pornind spre eșire, i-ar fi spus: " Dacă vrei să te omori, fă-o acum să te îngrop eu cu mâinile mele". Amintesc acest incident ca o caracteristică a firii bunicului nostru. Ce privește a doua lui căsătorie, bunicul spunea, că a fost pe placul lui, luându-și fiul său o soție sănătoasă și frumoasă.

Mama noastră era din familia Circulestilor, din comuna Cernatul Săcelelor, o familie bine cunoscută atât în Ardeal cât și în Tara Românească. La origine familia se pare a fi fost: Tărucă, Turcă, Târcă, scriindu-se mai târziu Circa, dup ortografia latinizată a vremii. Sub acest nume a fost și a rămas cunoscută dela inceputul veacului trecut până in zilele noastre.

Cel mai îndepărtat străbun, în linie maternă, de care am dat, a fost Ioan Turcă născut la 1727. Anul morții nu l'am putut afla. Soția lui, după numele de botez, se numea Stana. Acest Ion Turcă a avut 2 fete și 2 feciori. Fetele au fost Voica și Maria. Feciorii: Todor născut la 1749 și Oprea născut la 1754. Dela acești 2 feciori, familia s'a divizat în 2 mari ramuri.

Ramul cel mai ales și mai norocos a fost cel a lui Oprea. Din matricola bisericii din Cernatul Săcelelor, s'a putut constata, că soția sa, din botez, se numea Voica. Din cercetările istorice, făcute de dl. Aurel A. Murășanu dela Brașov se constată, că această Voica era fiica boerului Ioan Mălăescu din Tară, care avea ca moșie de moștenire comuna Mălăești-Sud. Oprea avea turme de oi și vite cornute și mari herghelii de cai. Tinea intinse legături de afaceri cu Occidentul. Si-a câștigat mari merite la curtea Imperioală din Viena, servind cu oamenii lui în războiele cu turcii, ca iscoade (cercetași) și dând în dar împăratului dela Viena 70 de cai. In schimb se spune, că ar fi obținut privilejul de a-și crește pe urmașii familiei sale la Academia Terezianum dela Viena. N'am avut cum controla și verifica această informație. Fapt este, că mulți dintre urmașii acestei familii au studiat la Viena, trecând și prin școala de elită numită Terezianum.

Oprea, numit mai târziu in familie "cel bătrân" a avut mai mulți copii. Cel mai distins dintre ei a fost tot un Oprea, pe care il vom numi al II-lea.

Acest Oprea al II-lea, ets figura cea mai aleasă dintre toți Circulestii și acela care a întemeiat faima familiei. Ceilalți copii ai lui Oprea cel bătrân, frați cu Oprea al II-lea, au fost mai mulți. In matricolele bisericești se găsesc: Ion, născut la 1783, Ilie násc. la 1793, și Ana născută la 1798 . Aceasta din urmă s'a măritat in familia Gavăt. In cercetările istorice ale d-lui Aurel Mureșanu, se mai amintește incă de 2 fii ai lui Oprea cel bătrân, de Petre și Eremia.

De Oprea al II-lea ne vom ocupa ceva mai târziu.

Rămân la frații lui. Intre aceștia cel mai interesant este Ilie, 1793-1837, un bărbat foarte dinamic, care aproape toată viața lui, vre-o 30 in șir, a purtat o aprigă luptă cu Magistratul săsesc dela Brașov și anumite deregătorii din Tara Românească, el având proprietăți atât in Ardeal, cât și peste munți. In lupta sa a denunțat abuurile și nedreptățile la care era expus. In scopul acesta a făcut multe jalbe și memorii, atât la Voevozii Țării Românești, cât și la Guvernul dela Cluj, la Cancelaria Aulică Transilvăneană dela Viena și chiar la impăratul Austriei. Intr'o jalbă adresată in Martie 1817 lui Vodă Caragea, arată că mama lui (soția lui Oprea cel bătrân) a fost cum am spus, Voica, fiica boerului Ion Mălăescu, proprietar al moșiei Mălăești-Sud județul Sac (acest județ era intre Prahova și Buzău) și avea ca capitală Bucovul).

./.

El işi cerea şi restul moştenirii,după mama sa şi bunicul său.

In arhivele oraşului Braşov,s'a găsit un dosar "Ilie Circa" cu multe acte şi documente importante. Cel mai interesant este memoriul adresat in 1832 in latineşte Impăratului Francisc I. dela Viena. Din acest memoriu rezultă,că Circuleştii au contribuit in măsură insemnată la recolonizarea Săcelelor cu români din Tară, la începutul secolului al XVIII-lea. Ei au cumpărat teritoriul pentru comune,construind case de locuit şi ajutând mult la înălţare de biserici. Mai departe au făcut mari servicii impărăţiei,servind in răsboiele cu turcii ca iscoade /exploratores agentes/ şi în fine că a donat împăratului de bună voie cei 70 de cai pentru armată, de care am amintit mai sus.

Despre rolul jucat de Circuleşti in această epocă, mărturiseşte şi biograful sas Josef Marienburg,care în Georgrafia sa a Ardealului din 1813 spune că Circuleştii aveau herghelii de sute,ba chiar mii de cai în câmpiile şi munţii Ardealului,că întreţineau foarte bune şi intinse relaţii comerciale cu Apusul. In sfârşit că ei au ridicat şi biserici,la care funcţionau ca epitropi. Astfel într'un document romênesc din 1795 se vorbeşte de Eremia Circa,ca epitrop al bisericii din Satulung.

Ilie Circa,în lupta sa n'a isbutit faţă de regimul asupritor de atunci. A murit uitat şi părăsit într'o chilie a spitalului Pantelimon din Bucureşti.

Fiul mai mare a lui Ioan Bran de Lemènyi,ginerele lui Oprea Cirla al II-lea,vorbeşte in amintirile sale că fraţii Circa au fost implicaţi şi in revoluţia lui Tudor Vladimirescu şi că Petre,doctor în medicină, s'a refugiat in Rusia,la Petersburg, unde şi-a pierdut urma.

Să revenim acum asupra lui Oprea Circa al II-lea. Că ce pregătire intelectuală va fi avut,n'am putut afla.Fapt este că a fost un om cu carte,un om foarte dinamic,care se preocupa nu numai de afacerile sale,ci şi de cele publice româneşti,în care a jucat un rol important.La Adunarea Naţională de pe Câmpul Libertăţii dela Blaj,a fost ales în Delegaţia condusă de Arguna,să ducă memoriul adunării la Olmuetz,impăratului Ferdinand. Avea şi avere mare atât in Ardeal cât şi in Tara Românească. Făcea şi dese călătorii de afaceri in Tările din Apusul Europei,oprindu-se mai totdeauna la Viena,unde se prezenta in audienţă la impăratul Ferdinand. Era cunoscut la Curtea Imperială,unde,după tradiţia familiară,era agrăit de impăratul cu formula "Lieber Circa".

Trecem acum la copii lui Oprea Circa al II-a. A avut 10 copii. Intâiul a fost Gheorghe născut la 1812 şi mort la 1847. A fost căsătorit cu Maria Moroianu. Ei au fost părinţii surorilor Elena şi Elisa,prima măritată cu Aron Densuşianu,mama lui Ovid Densuşianu şi a doua, cunoscută artistă de vioară,măritată cu Consilierul Pipoş. Amândouă fetele au fost crescute la Ursuline in Sibiu şi apoi 4 ani de zile la Viena,unde ele au stat cu mama lor. Gheorghe Circa a avut o moarte tragică.N'am putut afla precis, dar ştiu că ori s'a sinucis ori a fost asasinat.

Al 2-lea fecior este Oprea născut la 1815.A studiat la Viena şi se pare că a fost bursierul Curţii Imperiale la Academia Militară. Ajunsese de tânăr ofiţer de Stat Major. Se pare că in Academia Militară şi ca ofiţer a purtat numele de Albert. Bariţiu in Istoria sa a Transilvaniei,vorbeşte de el şi anume că a fost trimis in două rânduri cu ordine importante dela Viena către Generalul Puchner,comandantul armatelor imperiale din Ardeal,impotriva insurgenţilor unguri. Bariţiu mai spune,că Oprea Circa,impreună cu cunnatul său Ioan Bran de Lemény au fost martori oculari la lupta din câmpia Sura-Mare de lângă Sibiu,când generalul Bem cu armatele sale de insurgenţi au ocupat Sibiul.

./.

Al treilea Ion născut la 1818, a murit de timpuriu. Cel puţin aşa rezultă din matricolele bisericeşti.

A patra a fost Maria, măritată cu avocatul Ioan Bran de Laményi fostul Căpitan suprem al Făgăraşului. A avut 4 feciori, pe fraţii Ioan, Pompiliu, Nicolae şi Liviu Lemányi, pe cari i-am cunoscut şi noi destul de aproape. Maria Cirica, mama lor, a fost o femeie foarte virtuoasă şi vrednică.

A cincia Stana născută la 1823, se pare că a murit de timpuriu. Deducem aceasta din împrejurarea, că o altă fiica a lui Oprea Cirba, născută 8 ani mai târziu, a primit acelaşi nume.

Al şaselea ION născut la 1826. Acesta este tânărul ofiţer, care-şi făcuse studiile tot la Viena în Academia Militară. A fost adjutantul personal al Arhiducelui Franz Josef, împăratul de mai târziu al Austriei. A murit de timpuriu, în timpul cât făcea serviciul de adjutant, lovit de un glonţ în lupta dela Brendolo, în Italia. Stiam că in familie s'a păstrat multă vreme, poate se mai păstrează şi astăzi la familia Lemányi, o scriscare de condoleanţe al fostului Arhiduce, respective împărat.

Al şaptelea Nicolae născut la 1828. Acesta îmi pare că a fost consul Austriac la Hârşova. Sigur nu ştiu.

A opta Stama sau Stefania născută la 1831. Era soţia lui Ioan Cavaler de Puşcariu, fostul Septemvir, care ca şi cumnatul său Bran de Lemenyi, a avut 4 feciori: Joe, fost directorul general la CFR. Iuliu, fost judecător la Curtea de apel din Budapesta, Emil fost profesor universitar la Iaşi şi Iuniu, fost in diplomaţia Austro-ungară, în urmă Consul la Moscova.

Al nouălea a fost Eremia. Si-a făcut studiile la Viena. A fost profesor şi director la Liceul Matei Basarab şi la Liceul Lazăr din Bucureşti.

Al zecelea Stan născut la 1837. Nu ştim nimic de acesta. Am găsit că ar fi avut un urmaş, Ion Romul, de care n'am auzit vorbindu-se niciodată.

Cealaltă ramură a familiei Circuleştilor, care cobora delá Todor Circa, născut la 1749, a avut şi ea descendenţi, care au trecut prin şcoli. Cei mai mulţi insă au rămas la ocupaţiunea predilectă a Secelenilor, economia de oi şi vite. Unii din această ramură au căutat să-i agonisească şi proprietăţi agricole in hotarul Săcelelor, ocupat pe desaintregul de săcui. A fost mi se pare, singura familie românească, care a avut astfel de proprietăţi şi a făcut in mic agricultură în satul lor de origine.

Coborîtori directi, pentru mama noastră dela Tudor Circa, a fost Stan Circa născut la 1772. Soţia lui din botez se chema Sora. A avut mai mulţi copii: Eremia născut la 1795, Nicolae, născut la 1798 şi Bratu născut la 1800. In fine Maria násc. la 1802. Acestea sunt datele din matricolele bisericeşti. Cred insă, că data naşterii lui Nicolae nu este 1798 ci 1785. Rezultă aceasta din o cronică familiară scrisă de el insuşi pe o carte bisericească. Rezultă şi din data căsătoriei chiar, precum şi din matricolele liceului de Stat dela Sibiu, unde a fost elev. Pe toţi 3 aceşti fii, i-am găsit trecuţi pe tablourile elevilor dela Liceul dela Sibiu, in epoca lui Latină. Pe Nicolae Circă l'am găsit in anul şcolar 1804-5 în clasa I de liceu, unde dintre 49 de elevi 2 au fost eminenţi intre ei şi acest Nicolae Circă. In matricola şcolii este trecut sub numele Nicolaus Czirko septem pagensis (adică din Saptesate). Pe Eremie şi pe Bratu i-am găsit incepând din anul 1810-11, pe Eremie in clasa I şi a II-a, iar pe Bratu căruia i s'a schimbat numele in Brutus pe toţi anii până la terminarea liceului, în 1815. Nicolae Circă este bunicul mamei noastre. El s'a reîntors la ocupaţiunile obişnuite Secelenilor. De fraţii lui Eremia şi Brutus şi în special de Brutus care a terminat liceul latin dela Sibiu, n'am mai auzit nimic. Nu ştiu ce se va fi întâmplat cu ei.

./.